

Efter udførligt at have belyst det rejste problem sammenfattede *økonomi- og arbejdsministeren* sin opfattelse af sagen således:

„Stillet overfor alle de mange tvivlsspørgsmål, hele denne sag rejser, ville det naturligste efter min mening være, at man lod retsudviklingen afgøre, om den af staten og kommunerne fulgte praksis med hensyn til organisationsbestemmelser er lovlig eller ikke lovlig. Hvis man ikke vil følge denne naturlige fremgangsmåde, men derimod ønsker — som de ærede forslagsstillere — at regulere hele dette område ved lov, måtte en sådan lovgivning, såvidt jeg kan se, blive meget vidtgående. Man måtte således ikke blot i selve loven klart afgrænse kredsen af de personer, bestemmelsen skal omfatte, men man måtte formentlig herudover klart tage stilling til, hvilke arter af tvang der ikke må anvendes; nægtelse af ansættelse er een form for tvang, trusel om afsked en anden, og endelig er der over en bredere og nuanceret skala påvirkning af nærmere angiven art fra medarbejdere eller disses organisationer. Hvis man ikke medtager påvirkninger fra medarbejdere, f. eks. i form af en kold skulder, eller hvad det nu kan være, vil der efter min mening aldrig kunne blive tale om den sikkerhed, de ærede forslagsstillere ønsker. Forholdet vil jo stort set, sådan som udviklingen har været, næsten altid være det, at et flertal af de ansatte står tilsluttet en organisation, og under disse omstændigheder er det dog vel et spørgsmål, om man ikke må indrømme et sådant flertal i hvert fald en vis frihed til at søge at påvirke deres arbejdskammerater, der ikke står tilsluttet organisationen, til at melde sig ind i denne. Hvis der ikke er en sådan frihed til at agitere, har hele retten til organisation ikke nogen praktisk mening.

Efter regeringens opfattelse vil en lovgivning som den af de ærede forslagsstillere ønskede være i strid med den udviklede overenskomstpraksis, forsåvidt angår de løst ansatte under stat og kommune. Jeg kan herefter ikke se rettere, end at dette område er altfor uoverskueligt og forvaltningsretligt altfor vanskeligt til, at vi her under denne debat kan tage endelig stilling til det af de ærede forslagsstillere fremsatte forslag. Forslaget har, som jeg sagde det i indledningen, en så bred og almindelig form, at det efter alt, hvad jeg her har refereret, må være meget vanskeligt for regeringen at overskue, hvilken retstilstand man med det ønskede lovforslag egentlig tilsigter gennemført.

Alt taget i betragtning må regeringen være af den opfattelse, at der, forinden man tager stilling til spørgsmålet om en lovgivning imod eksklusivaftaler, bør foretages en dybtgående og saglig undersøgelse af hele dette vanskelige problem, og til en sådan undersøgelse er jeg naturligvis villig til at medvirke.“

Ordføreren gav ministeren ret i, at det drejede sig om en sag, som kunne komme til at volde vanskeligheder forskellige steder. „Der er sikkert mangt og meget, man skal igennem, inden man